N. 62. A°. 1835.

MAANDAG DEN 3den AUGUSTUS.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 31 *Julij* 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, dd. heden, N°. 849/766, is de Tweede Commies ter *Kuratéele* en *Weeskamer* M. N. ARLAUD, geautoriseerd en gequalificeerd om voor en in plaats van den Heer *Kurator* en *Weesmeester*, de opgaven van *overlijden* aan te nemen en de bewijzen daarvan af te geven; zoo dat ingevolge deze beschikking de bedoelde opgaven van *overlijden* zullen moeten bezorgd worden, hetzij bij den 1sten Commies J. O. N. ENGELBRECHT, hetzij bij den 2den Commies C. A. FISCO, of wel bij den 2den Commies M. N. ARLAUD, en alzoo niet bij den *Kurator* en *Weesmeester*.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 1 *Augustus* 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van heden, N°. 860/775, is tot *IJkmeester* benoemd en aangesteld: ISAAC BARUCH LOUZADA.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den* 30 *Julij* 1835.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: ARIUS FREDRIK WESTMAAS Mz. *jongman*, met ALETTA CHARLOTTA THUINMAN *jonge dochter*, beiden alhier geboren, van de Gereformeerde Godsdienst en alhier woonachtig.

In kennisse van mij,
De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
A. P. TIRION.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 1 *Augustus* 1835.

De ondergeteekende brengt ter kennisse van het Publiek, dat de tot hiertoe plaats gehad hebbende ter Aarde-Bestellingen op het zoogenaamd Kerkhof *Kettie's Rust*, van heden af zullen ophouden te geschieden, en dat die voortaan zullen plaats vinden op eene daar in de buurt gelegene sedert jaren niet gebruikte Begraafplaats, tusschen de *Rust en Vrede-* en *Weidestraten*.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
A. P. TIRION.

MENGELINGEN.

ALCHIMIE,
OF
KUNST OM GOUD TE MAKEN.

De nijverheid der menschen heeft zoo vele wonderen voortgebragt, hun verstand heeft zoo vele zaken ontdekt, die eeuwig verborgen schenen te zullen blijven, dat het niet te bewonderen is, dat zij ook eindelijk gemeend hebben zaken te kunnen scheppen. Terwijl de meesten hun geluk door alle middelen en langs alle wegen zochten, zag men sommigen zich het zwaarste en moeijelijkste onderzoek getroosten, om het geheim van goud maken te ontdekken. Men heeft het najagen dezer hersenschim met den naam van wetenschap bestempeld, en zij, die dezelve beoefenden, redeneerden aldus: „De natuur levert vier hoofdstoffen op, namelijk Aarde, Water, lucht en Vuur. Het is uit de vereeniging dezer hoofdstoffen, dat alles ontstaat; men heeft dus slechts de evenredigheid, die tot de vorming van alle zaken noodig is, en de wijze van derzelver vereeniging te ontdekken."

Deze beginselen eens vastgesteld zijnde, hebben zij getracht die in praktijk te brengen; en daar de vermenging van al deze eerste grondstoffen waarschijnlijk niets dan modder opgeleverd heeft, zijn zij op het denkbeeld gekomen, dat elke massa in eene andere massa kan worden veranderd, en dat men daartoe slechts noodig had iets van de grondstoffen, waaruit die massa bestaat, af te nemen, of tot dezelve bij voegen. Van dat oogenblik had de wetenschap der Alchimie voornamelijk ten doel de transmutatie der metalen, en gedurende tien eeuwen heeft men menschen met ijver zich daarop zien toeleggen, hun gansche leven daarbij opofferen en hunne gezondheid en vermogen inschieten. Daar de ontdekking van dit groote geheim op zich zelve reeds een onafmeetbaar vermogen zoude opleveren, dat aan deszelfs bezitter meer invloed zoude doen verkrijgen dan alle Koningen, begrijpt men, dat de Alchimisten hunne werkzaamheden met het grootste geheim omringden; en vermits zij niets minder dan eene bovennatuurlijke uitkomst verlangden, namen zij hunne toevlugt tot bovennatuurlijke middelen, en stelden al de ongerijmde gebruiken der tooverkunst in. Weldra had nu de Alchimie voorschriften, beginselen, theoriën, en opdat er niets aan zoude ontbreken, om aan de Alchiemie den schijn eener wezenlijke wetenschap te geven, had zij nu ook hare geschiedenis en hare onderwijzers.

Haren oorsprong dagteekende zij van dien der wereld; want men leest in hunne werken, dat Noach zich veel met Alchimie bezig hield, en dat zijne afstammelingen, zich over de oppervlakte der aarde verspreidende, ook allerwegen de grondbeginselen dezer wetenschap verspreid hebben. Maar doordien de menschen elkander, in die tijden, slechts mondeling hunne denkbeelden mededeelen konden, gebeurde het, dat bij de meeste dezer eerste Kolonien deze kostbare wetenschap in vergetelheid geraakte, terwijl eenige andere dezelve met de grootste zorg bewaarden. Tot dit getal behooren de Egyptenaren, en onder hen wordt nog Hermes door de Alchimisten vereerd, als hebbende bij het eerst onfeilbare beginselen vastgesteld, en als het eerst er op bedacht geweest zijnde, dezelve aan de toekomende geslachten over te leveren, door ze op steenen zuilen te griffelen. Doordien echter deze inschriften ongelukkiglijk onverstaanbaar geworden zijn, hadden de geleerden de smart ze te aanschouwen, zonder den zin daarvan te kunnen begrijpen, en aldus de straf van Tantalus te gevoelen.

Van de Egyptenaren ging de smaak der Alchimie over naar de Arabieren, en doordien zich deze veel toelegden op eene geheimzinnige geneeskunde, gebeurde het, dat de groote wetenschap spoedig niet uitsluitend meer dan transmutatie der metalen ten doel had, maar ook het vervaardigen van een algemeen geneesmiddel, dat alle kwalen genezen en het leven verlengen zoude. En om alles te vereenvoudigen, kwam het er slechts op neder, om een water te vinden, waarvan eenige druppels ook de zwaarste ziekten zouden genezen, en een poeder te bereiden, waarvan eenige greinen lood in goud zouden doen veranderen.

Gedurende de elfde en twaalfde eeuwen is de Alchimie bijna in vergetelheid geraakt; maar omtrent het midden der dertiende zag men beroemde mannen, als Roger Bacon, de groote Albert, Raymond, Lully en Arnout van Villanova, door hun voorbeeld en door hunne geschriften, de aandacht der geleerden op deze geheime wetenschap vestigen. Het gezag en de invloed dezer mannen hadden ten gevolge, dat men een bijna algemeen vertrouwen stelde in het bestaan der twee groote geheimen, welke een uitermate groot aantal personen nu trachtte op te sporen. Deze dwaasheid, die twee eeuwen lang voortduurde, beving zelfs Vorsten en aanzienlijke mannen, zoo zelfs, dat spoedig het volk geloofde, dat de geleerden den steen der wijzen gevonden hadden, en dat het niet aan kwakzalvers en bedriegers ontbrak, die, voor geld, het geheim om goud te maken verkochten. En bijna ongeloofelijk is het, dat zij altijd eene menigte onnoozelen vonden, die zich daardoor lieten misleiden.

In de zestiende eeuw trad de vermaarde Paracelsus te voorschijn, die beweerde, het algemeene geneesmiddel gevonden te hebben, en dien het, door stoutmoedige proefnemingen, werkelijk gelukte eenige wanhopige ziekten te herstellen. Doordien men alleen van de herstelden, en niet van de dooden sprak, verkreeg hij spoedig eene groote vermaardheid. Zijn geneesmiddel was dan geschikt om alle gevaren te tarten en eenen hoogen, van ongemakken bevrijden ouderdom te doen bereiken; doch het gebeurde, dat hij, die aldus den dood trotseerde, in den bloei zijner jaren bezweek, en met hem stierf het vertrouwen in zijn geneesmiddel.

Allengskens, naar mate kundigheden en beschaving meer en meer verspreid werden, werd het ook moeijelijker, op de ligtgeloovigheid des volks te rekenen. De Alchiemie verloor dan ook later alle vertrouwen, en thans wordt dezelve slechts beschouwd als eene der dwaasheden, die in vroegere tijden den menschelijken geest hadden bevangen. Intusschen moet men bekennen, dat deze dwaasheid ook veel nut gesticht heeft; want, terwijl de menschen proefnemingen op de metalen deden, heeft men wezenlijke ontdekkingen gedaan; en de eigenlijke wetenschappen zijn door al deze ontdekkingen verrijkt geworden.

De Alchimisten hebben talrijke werken

geschreven; want elk geloofde zich verpligt aan anderen de onfeilbare beginsels mede te deelen, waarmede men eindelijk tot eene ontdekking moest komen, welke het hun nog niet gelukt was te doen; en deze werken, met eene berekende duisterheid geschreven, zijn onverstaanbaar voor elken lezer van gezond verstand. Heden zoude men niet aarzelen, eenen man als beroofd van zijne verstandelijke vermogens te beschouwen, die zich nog zoude onledig houden met het zoeken naar den steen der wijzen.

Men heeft dus al deze hersenschimmen laten varen; en men heeft erkend, dat het eenige middel, om eene goede gezondheid te genieten, is om matig te leven; en dat het groote geheim om goud te maken, geen ander is dan eene voortdurende werkzaamheid, eene aanhoudende zuinigheid, en een gestadig en onberispelijk gedrag.

EEN FEESTDAG IN INDIE,

Uit Heber's Dagboek.

Opdienzelfden avond begon eene feestplegtigheid ter eere hunner Godin Kali. Niet verre van de rivier was eene groote volksmenigte vergaderd om eene stellaadje van bamboes, bestaande uit twee regtop staande en drie horizontale palen; laatstgenoemde waren op omtrent vijf voet afstands van elkander. Op deze ladder klommen eenige mannen, beladen met zakken, uit welke zij onderscheidene zaken aan de omstanders toewierpen, die dezelve met groote drift opvingen. Ik stond echter te ver af om te weten wat deze dingen waren. Vervolgens hiervan zij, de eene na den ander, hunne zaamgevouwde handen boven het hoofd, en wierpen zich naar beneden met eene kracht, die doodelijk moet geweest zijn, indien hun val niet door een of ander middel gebroken is geworden. De volkshoop was zoo digt, dat ik niet zien konde, op welke wijze dit geschiede; doch zeker is het, dat zij zich niet kwetsten; want terstond daarop klommen zij weder naar boven, en voerden hetzelfde spel nog herhaalde malen uit.

Den 10 werden wij, voor het krieken van den dag, door het wanklankige geluid van Indiaansche muzijk uit den slaap gewekt. Wij stegen terstond te paard en reden naar Meidan. Bij het aanbreken van den morgen zagen wij eenen uitermate grooten volkshoop den weg van Chowringhee afkomen, en steeds grooter worden door vele andere menschen, die zich uit al de straten en stegen der stad bij denzelven voegden. Te midden dezer volksmenigte gingen, of liever dansten de ellendige dweepers, die zich op de vreesselijkste wijze pijnigden, en elk omringd waren door hunne bijzondere bewonderaars, muzikanten en toortsdragers. Op hun gelaat was droefheid te lezen; doch zij droegen smartelijken roem in hun geduldig lijden, en schepten waarschijnlijk moed in de overtuiging, dat zij door aldus vrijwillig en zonder morren deze pijn te dulden, zich van hunne zonden gedurende het afgeloopen jaar zuiverden.

Het gelukte ons na vele moeite door den volkshoop heen te dringen; maar toen wij tot op eenen korten afstand van het eigenlijke tooneel der feestelijkheden kwamen, vertoonde zich een waarlijk schilderachtig gezigt aan ons oog, hetwelk mij aan het aanzien eener Engelsche harddraverij herinnerde: in alle rigtingen wapperden vlaggen, allerwegen waren tenten opgerigt met stellaadjes om te dansen; de golvende witte kleeding der inboorlingen deed het voorkomen alsof men spoedig eene verzameling van welgekleede vrouwen zoude zien; en hoewel, bij eene nadere beschouwing, hun donkerkleurig gelaat deze begoocheling deed ophouden, verloor echter het geheel niets van zijne schoonheid. Ik heb nimmer in Engeland zoo vele menschen vergaderd gezien; doch het was toen een hunner voornaamste feestdagen, en het volk was van al de naburige dorpen bijeen gekomen. Het geraas der muzijk duurde tot op den middag voort, toen de gepijnigde dweepers naar huis gingen om hunne wonden te genezen. Een onzer bedienden, een Musalchie of toortsdrager, van de laagste klasse, (want naar het schijnt oefenen de meer aanzienlijke inboorlingen geene dezer wreedheden uit) liep het huis rond met eenen ijzeren priem door de tong, geld van zijne medebedienden bedelende; deze man scheen geheel bedwelmd te zijn door het gebruik van opium, hetwelk, naar ik hoorde, deze ellendige wezens tot zich nemen om hun gevoel uit te dooven. Men zegt ook, dat die gedeelten van het ligchaam, door welke een priem gedreven wordt, vooraf gewreven worden, tot dat dezelve volkomen ongevoelig zijn.

Des avonds wandelde de Bisschop naar de Boitaconnah, het gedeelte der stad, waar de slingerschoppen opgerigt zijn; dezelve worden niet in de nabijheid der Europesche woningen geduld. Hij kwam in tijds genoeg om een aanschouwer van de geheele plegtigheid te zijn. Het slagtoffer werd, met bloemen bekranst, en als vrijwillig, naar den voet van den boom geleid; vervolgens werden haken door de spieren zijner zijden gestoken, hetgeen hij zonder morren geduldig verdroeg, en daarop bond men hem eenen breeden band midden om het lijf om te beletten, dat de haken door de zwaarte zijns ligchaams uitscheuren zouden. Hij werd vervolgens opgeligt en in het rond geslingerd; in den beginne was de beweging langzaam, maar werd spoedig zeer gezwind. Na eenige oogenblikken hield men stil, en de omstanders gingen hem naar beneden laten, toen hij hun door teekenen te kennen gaf, dat zij zouden voortgaan; dit zijn voornemen werd door de menigte met de grootste toejuiching ontvangen, en men slingerde hem nog eenige keeren rond.

ADVERTISSEMENTEN.

(29008) **TRANSPORTEN.**

Den 8sten Julij 1835. M. A. KEIJSER, *Vendumeester*, aan J. P. TAFARES, van het Erf, aan de *Weidestraat*, L^r. D. N°. 274; aangekomen hebbende den Boedel Weduwe D. BUTTNER gebore PAPOT.

Idem, Denzelven, als voren, aan C. J. DOVA, voor hare minderjarige Kinderen, van het Huis en Erf, gelegen aan de *Gravestraat*, L^r. C. N°. 34; aangekomen hebbende den Boedel ELISABETH van de Weduwe E. C. W. MEURS.

Idem, Denzelven, als voren, aan P. H. ARONS, van het Huis en Erf, aan de *Rust- en Vredestraat*, L^r. D. N°. 662; aangekomen hebbende den Boedel MARIA HENRIETTA ZEEGELAAR.

Den 16den. J. DE JAGER Ez. qq. en J. F. WERGES qq. Plantaadjen *Rust en Werk* en *Lust tot Rust*, aan J. F. WERGES qq. en JAN DE JAGER Ez. qq. Plantaadje *Livonia*, van den Grond van de verlatene Plantaadje *Klein Westphalenshoop* en daaraan behoorende Grond *Klein Gelderland*.

Den 30sten. F. G. PICHOT L'ESPINASSE qq. F. N. L. ABERSON, en die in qualiteit als Executeur in den Boedel Q. G. PICHOT, waarin zich bevindt den Boedel A. DE MEIJ Wmz., en voorts in qualiteit als speciale Gemagtigde van E. D. PICHOT, de eenige en beneficiaire Erfgenaam van voormelden Q. G. PICHOT, aan JEAN FROUIN qq. Mr. WILLEM JOAN CHARLES SCHOLTEN VAN ASCHAT en Mr. ONNO ZWIER VAN SANDICK, te zamen Executeuren in den Boedel A. DU PEIJROU van de Plantaadjen *Perou Libanon* en *La Nouvelle Esperance*, alle gelegen binnen deze Kolonie, aan de rivier *Cottica*.

Paramaribo, den 31 *Julij* 1835.

WENTHOLT.

(31657) **PUBLIEKE INSCHRIJVING** bij het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, op 34 Balen *KAKAO*, van de Plantaadje *Tyrol*, liggende ter Lands Waag, zullende de *inschrijvings-billetten* ter Kamer worden aangenomen, tot *HEDEN*, des Voormiddags ten *Elf* uren.

De Kooper zal moeten betalen *f* 1-13 voor de ledige Zak.

Paramaribo, den 3 *Augustus* 1835.

De Scriba bij de Commissie,

R. GOLLENSTEDE.

(31666) **PUBLIEKE INSCHRIJVING** bij het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, op 9 Balen *SCHOONE KATOEN*, van de Plantaadje *Welgelegen*, liggende ter Lands Waag, aankomende voor 2/3 aandeel de uitlandige MARTIN & DUPORT, en voor 1/3 aandeel den Boedel JOHN MOORE; — zullende de inschrijvings-billetten, ter Kamer worden aangenomen, tot Woensdag den 5den Augustus e. k. des voormiddags ten *elf* uren.

Paramaribo, den 1 *Augustus* 1835.

De Scriba bij de Commissie,

R. GOLLENSTEDE.

(30811) Op den 11 September e. k., des morgens ten *negen* uren, *(zijnde in de vroegere Advertentie abusivelijk gesteld den 21 Augustus)*, zal door en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, publiek worden verkocht: Het *HUIS* en *ERF*, L^r. A. N°. 66/67, gelegen aan de Voorstad *Zeelandia*, aankomende de Erven F. C. FORBERGER geboren DE L'ISLE.

Paramaribo, den 28 *Julij* 1835.

WENTHOLT, *c. s. qq.*

(30308) De *Vendumeester* M. A. KEIJSER, zal op Woensdag den 5 dezer, des morgens *negen* uren Verkoopen:

Provisiën, Stukgoederen, Meubelen, enz., alsmede den Neger, genaamd *Jacob*; zijnde een *Kleederenmaker*, aankomende Mejufvr. ESTER HENRIQUES.

Kapitein D. SPREEUW, voerende het Schip *de Harmonie*, voorzien van een doorloopende Polis, tegens 2¼ pCt., is van voornemen *ultimo* Augustus e. k. de terugreis aan te nemen; en presenteert gemelden Bodem ter *Inlading* van PRODUCTEN. (31502)

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN,

Den 29sten Julij, de Nederlandsche Kustvaarder *Dolphijn*, Kapt. G. ELLERT, van *Nickerie* hebbende 4 dagen reis.

Den 1sten dezer, Z. M. Brik van Oorlog *MERCUUR*, Kapt. Luit. ter Zee BERKHOUT MOLENAAR, van *Helvoetsluis*, laatst komende van de Kust van *Guinea*.

Idem, de Nederlandsche Schoener *Trafalgar*, Kapt. W. CHAMBRER, van *Coronie*, hebbende 3 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 30sten Julij, de Noord-Amerik. Brik *Fulco*, Kapt. K. HARLOW, naar *Boston*; lading: 222 vaten Malassie.

UITGEZEILD.

Den 1sten dezer, Z. M. Brik van Oorlog *PEGASUS*, Kapt. Luit. ter Zee J. P. MULLER, naar de *Nederlanden*.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de ERVEN J. BRINK.